

ARATĂ-NE PE TATĂL

Stând de vorbă cu fratele Thomas și cu fratele Rhodes, am avut privilegiul unei adunări. Voi știți că noi avem puțin simțul umorului, iar în dimineața aceasta am vrut să vorbesc despre subiectul „Lăsând presiunea afară”, dar nu am avut timp. Deci, atunci când trebuie să dăm drumul la presiune, trebuie să avem puțin simțul umorului.

Un

frate sfânt și evlavios care a plecat în slavă, poate mulți l-ați cunoscut, fiindcă este fratele F.F. Bosworth, avea întotdeauna simțul umorului. Eu eram puțin rezervat în privința aceasta și spuneam doar: „Da, da și nu, nu.”

Când

l-am văzut pe omul acesta sfânt și evlavios cu simțul umorului pe care îl avea, și am văzut că și ceilalți mari slujitori: fratele Vayle și ceilalți frați aveau un pic de simț al umorului atunci când se adunau, m-am gândit: „Poate este o tradiție printre predicatorii din timpul acesta.”

Apoi

am citit „Conciliul pre-nicenian” și „Părinții de la Niceea,” iar acolo scria despre mari slujitori ai lui Hristos din vremea aceea, care aveau și ei simțul umorului, iar în final am ajuns la concluzia că și Dumnezeu are un simț al umorului.

Și

vorbind de părtășie, mă gândesc la cuvintele fratelui Bosworth care m-a întrebat:

„Tu

știi ce este părtășia?”

„Cred
că da,” am răspuns eu.

„Sunt
doi tovarăși într-o barcă.” (Aici este un joc de cuvinte care în românește nu are nici un umor, dar în engleză are).

Cei
doi pot fi cât se poate de aproape unul de altul, aceasta fiind părtășia, iar
acesta este un timp măreț de părtășie.

Acum
am îmbătrânit și nu mai gândesc atât de repede cum gândeam când eram tânăr ca
fratele Parker de aici. Cu câțva timp în urmă am povestit cu el și mi-a spus că
îi spune soției lui că ea îmbătrânește, iar el întinerește. Am încercat să fac
și eu aceasta acasă, dar nu a funcționat foarte bine.

Între
mine și el sunt zece ani diferență și i-am spus: „Să mai vii zece ani pe cale
și să vezi că după ce mai îmbătrânești puțin, în loc să îndepărtezi Biblia așa,
o vei privi prin ochelari.”

Așadar,
suntem foarte mulțumiți de adunarea aceasta și de rezultatele ei. Fratele
Parker mi-a explicat ceva din Scriptură și știu prin ce treceți voi toți, aici
în clădire, aici în tabernacol, pentru învățăturile lui din Scriptură. Cât de
smerit și blând s-a apropiat să-mi spună anumite lucruri!

Îmi

place acest fel de apropiere, să vezi că nu încercă să te ațâțe, ci îți face cunoscut acel lucru, plin de smerenie și cu blândețe.

Cu

câteva zile în urmă, am discutat cu un grup de frați dintr-o anumită denominațiune, și pot spune că aproape m-au pus pe cărbuni aprinși. Ei mi-au spus:

„Este ridicol să predici despre vindecarea divină!” Vedeți? Deși cunoșteau toată cartea aceasta, spuneau: „Zilele acelea au trecut demult!”

Ei

mi-au spus că nu ar trebui să predic dacă nu am educație; fără să merg la o școală biblică să învăț ceva. Eu am așteptat până când au terminat, apoi le-am spus:

„Fraților,
cu toate greșelile și erorile mele, El mă iubește atât de mult încât uneori abia rezist. Și mă întreb cum rezistă cei ce sunt în adevăr, la o asemenea iubire?”

Ce

se întâmplă cu cei care au cu adevărat în toată lumea, această eroare în care se presupune că suntem, dacă El ne iubește atât de mult? Îmi imaginez ce timp trăiesc, nu-i așa? Deci, noi rămânem așa cum suntem până când El ne va arăta eroarea noastră. Apoi, dacă El spune că este adevărul, vom păși în ceea ce cred ei că este adevărul.

Într-un

grup ca acesta este cel mai apropiat loc de cer, care există pe pământ. În timp ce stăm aici, în dimineața aceasta, noi suntem deja morți și îngropați. Așa este, suntem îngropați. Și nu numai atât, ci suntem înviați. Suntem înviați cu Hristos în învierea Lui; suntem parte din ea, iar acum ne adunăm împreună în locurile cerești în Hristos Isus. Înțelegeți? Suntem în El prin botez. Înțelegeți? Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un singur trup, iar aici suntem adunați ca Trupul Domnului Isus.

Serviciul

Începe în treizeci sau în treizeci și cinci de minute, iar dacă aș vrea să vorbesc despre subiectul „Dând drumul la presiune”, nu am termina decât la amiază. Acesta este motivul pentru care m-am gândit că poate ar fi bine să aduc doar o mărturie sau ceva, ca să ne putem întoarce la biserică.

Îmi

place să fiu aici și să ascult învățăturile acestor mari slujitori ai lui Hristos: fratele Vayle, scumpul nostru frate Parker, fratele Iverson și mulți alți frați de aici, pe care îmi place să-i ascult.

El

mi-a spus care este rânduiala adunării: să lăsăm Duhul să lucreze. Îmi place aceasta. Și când se ridică următorul vorbitor, păstrează această armonie. Acesta este Duhul Sfânt. Așa este. Dar când vine cineva cu ceva contradictoriu, se strică acel timp de părtășie, și dovedește că este ceva greșit.

Când

fratele Parker m-a invitat încă o dată, i-am spus că dacă Domnul întârzie, s-ar putea să vin din nou la anul. Atunci mi-ar place să stau jos și să petrecem o zi în care să povestim cu frații, să le vorbesc din experiența mea și cum lucrează Duhul.

Despre

lucrurile acestea nu se poate vorbi în fața lumii. Eu am văzut că dacă spui un cuvânt, cineva îl ia și îl înclină în partea aceasta, iar altcineva îl înclină în partea cealaltă, și dintr-o dată ești pe lângă subiect. Când merge vorba printre oameni, ei spun: „Păi, fratele Branham a spus așa.” Și aceasta nu se întâmplă numai cu mine, ci cu orice frate.

Așa

că stau cu frații lucrători, unde poți să te ridici și să... aceasta te face curat: când poți să stai jos și să asculți fără să ai gândurile împărțite.

Eu

apreciez tot acest timp minunat și vă rog să vă rugați pentru mine, pentru că trebuie să plec joi în Columbia, și apoi repede acasă. Marți noaptea ajung acasă, iar joi dimineața plec spre Coasta de vest, să încep serviciile la Cow Palace. De acolo vom merge sus în Grass Valley care este aproape de Nevada.

Va

urma World Fair și apoi Canada. Suntem planificați, dar așteptăm să ajungem în California și de acolo mergem în Alaska.

Deci, rugați-vă pentru noi.

Îl

apreciez pe fratele Parker pentru dragostea lui, pentru că m-a invitat la convenția aceasta și pentru privilegiul de a mă lăsa să urc pe platformă să spun ce-mi va pune Dumnezeu pe inimă. Eu apreciez întotdeauna un om evlavios.

Frați

și surori, în dimineața aceasta m-am gândit să vă vorbesc ceva din inimă, pentru că nu sunt multe uși deschise pentru mine. Nu vreau să le reproșez nimic fraților mei, dar uneori este exact așa cum am spus. Oamenii adoptă o atitudine greșită și se înclină ba încoace, ba încolo și provoacă confuzie printre frați. Unii dintre ei sunt chiar păstori care nu înțeleg.

Desigur,

mă așteptam la aceasta, pentru că și eu am convingerile mele personale ca orice predicator, dar nu încerc să seamăn discordie printre frați, fiindcă este un lucru pe care Dumnezeu îl urăște.

Când

sunt în adunări încerc să păstrez acele învățături fundamentale evanghelice ale Bibliei: arătarea lui Isus, moartea fizică, îngroparea, învierea, înălțarea, revenirea Sa și așa mai departe. Învăț și vindecarea divină și altele.

Sunt

sigur că toți oamenii Evangheliei depline suntem de acord cu aceasta. Fraților, știu că benzile învățate în biserica mea au ajuns printre voi și printre alte biserici, și vreau să știți că în ele am prezentat propriile mele convingeri; dacă aș învăța altceva, aș fi un fățarnic. Eu cred ce am învățat pe benzi; cred fiecare Cuvânt și nu i-aș hrăni pe oameni cu nimic greșit. Dacă sunt greșit, Îl rog pe Domnul să mă ierte, pentru că aceasta este înțelegerea mea.

M-am

bucurat mult că am fost invitat împreună cu grupul acesta de predicatori și oameni evlavioși. Odată, am fost la o adunare mare din Phoenix, iar acolo era un frate scump la care țin mult. El m-a chemat în camera lui și mi-a spus cât se poate de sincer:

„Frate

Branham, tu știi că te iubesc.”

„Îți

mulțumesc, frate. Cu siguranță și eu te iubesc.”

„Știi,

noi credem că slujba ta este una specială.”

„O,

nu spunea aceasta! Eu L-am urmat doar pe Domnul, și tu ai făcut la fel,” am răspuns eu. „Uite cum te-a binecuvântat și ce lucruri mari ți-a dat. El nu mi-a dat și mie aceste lucruri. Tu ai de-a face cu o mulțime de bani, dar eu n-am avut niciodată atâția bani, pentru că poate nu ar fi putut avea încrede în mine. Și încă un lucru: Eu pot să merg în locuri mici. De curând am fost într-un loc unde erau douăzeci de oameni. Dar Domnul acolo m-a călăuzit, și vreau să merg numai acolo unde mă călăuzește El, iar pentru aceasta nu am nevoie de prea mulți bani. Eu mă duc acolo unde simt că trebuie să mă duc.”

Și

fratele acela mi-a spus: „Vreau să-ți spun ceva, frate Branham. Tu ești prea radical.”

„Păi,

prin prima mea naștere sunt irlandez, iar prin a doua sunt evreu. Deci, dacă le amesteci pe acestea două, cu greu poți spune ce va ieși. Poate sunt radical, așa cum spui tu, dar aceasta este natura mea; aceasta este în inima mea. Când cred că ceva este corect, eu vând tot ce am, înțelegi? Aceasta înseamnă pentru mine să fii cu Hristos. Familia mea a fost catolică. Toți au venit din Dublin, Irlanda. Când eram doar un copil, am auzit ce s-a întâmplat, iar atunci a fost o chemare în viața mea. Când am mers la catolici, ei au spus: „Noi suntem biserica!”, și s-au izolat de restul. Apoi am mers la luterani, dar și ei au spus: „Noi suntem biserica!”, și s-au izolat de restul. Astfel, cum aș putea ști care din cele șapte sau nouă sute de denominațiuni, este adevărată? Ca să fiu sigur, am luat Biblia și am stat pe ea așa cum este scris.”

„Bine,

” a spus el, „dar este ceva ce vreau să-ți spun: Tu lovești întotdeauna în femei....”

„O
fac pentru că le iubesc,” am răspuns eu.

„Tu
le spui cum să se îmbrace și le mustri că sunt prea sexy; le spui să nu mai
umblе cu pantaloni scurți, să nu-și mai taie părul și alte lucruri de felul
acesta. Dar prin aceasta le lovești...”

„Păi,
așa este scris în Scriptură.”

„Știu
și eu aceasta.”

„Ca
și predicator pentecostal, tu ce crezi despre aceasta?”, l-am întrebat eu.

„Frate
Branham, oamenii cred că ești un proroc.”

„Nu,
nu sunt,” am răspuns eu.

„Dar
oamenii așa cred. De aceea ar trebui să le înveți pe aceste femei cum să
primească daruri duhovnicești și atunci biserica ar fi mult mai bine.”

„Frate
drag...”

„Dacă ești apropiat de Dumnezeu, învață-i pe oameni lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.”

„Cum aş putea să-i învăț Algebra când ei nu vor să audă de Abecedar?”

„Atunci pot să-ți dau un sfat, frate Branham? Cred că ar trebui să lași aceste lucruri deoparte și să te ocupi de rugăciunea pentru bolnavi, deoarece Dumnezeu te-a chemat să te rogi pentru bolnavi.”

„Aceasta așa este.”

„Atunci lasă aceste lucruri deoparte și roagă-te pentru bolnavi,” a repetat el.

„Și cu lucrurile acestea cum rămâne? Dacă nu ne ridicăm noi împotriva lor, cine o va face? Generația aceasta trebuie să fie judecată, ceea ce înseamnă că trebuie să audă de undeva.”

Atunci el mi-a spus: „Ei bine, în cazul acesta vreau să te rog ceva. Dă-mi voie să-mi pun mâinile peste tine și să mă rog ca Dumnezeu să-ți deschidă ochii pentru adevăr.”

„Îți dau voie cu o condiție: dacă-mi permiți să fac același lucru.”

„Foarte bine,” a spus el, și ne-am rugat unul pentru celălalt. Eu cred că m-a ajutat mult și sper să mă ajute și în continuare, fiindcă vreau să fiu ajutat. Pentru aceasta sunt aici.”

Mai sunt douăzeci și cinci de minute până începe serviciul vostru, dar vreau să vă citesc ceva din Biblie, apoi voi vorbi puțin sau voi depune o mărturie și voi încheia.

Matei

5.8 sau stați să văd, fiindcă cred că voi citi mai mult decât atât. Vreau să citesc altceva ce mi-a venit în minte acum, dar să văd dacă găsesc unde este scris. Dacă nu greșesc, trebuie să scrie în Ioan. Da, în Ioan 6. Deci, haideți să citim din **Ioan 6** de la **versetul 37 la versetul 46**:

***„Tot ce-Mi
dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară,***

căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.

Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.

Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

***Iudeii cârteau împotriva Lui, pentru
că zisese: „Eu sunt***

Pâinea care s-a coborât din cer.”

Și ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe ai cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum dar zice El: ‘Eu M-am coborât din cer?’”

Isus le-a răspuns: „Nu cârtiți între voi.

Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

În proroci este scris: ‘Toți vor fi învățați de Dumnezeu.’ Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui vine la Mine.

Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl.”

Eu am un prieten care a venit tocmai din Texas, și în timp ce stăteam la masă, mă gândeam la subiectul „Lăsând presiunea afară.” Am prieteni care au venit aici din Canada și de peste tot. Unii sunt predicatori, alții muncitori, alții lucrează acasă și așa mai departe. Care este scopul pentru care ne-am adunat aici?

Mulți din voi veniți în fiecare an să auziți învățăturile scumpului nostru frate. Poate mulți dintre voi ați citit articolul lui. L-am citit și eu și cred că

este profund. Billy, care este secretarul campaniilor noastre îmi pune întotdeauna deoparte „Strigătul de la miezul nopții,” pentru că îmi place felul în care abordează fratele Parker Scriptura. Citește și apoi te gândești la el.

Când

sunt adunări ne adunăm împreună. De ce? Pentru că în interiorul nostru este ceva care tânjește să audă mai mult, să adune mai mult. Aceasta este Viața. Nu există cuvânt mai mare la care să ne putem gândi în dimineața aceasta, ca Viața. „...*cine nu crede în Fiul nu va vedea viața...*” (Ioan 3.36).

Cât de orb poate să fie cineva încât să nu poată vedea Viața! Eu cred că mulți nu văd Viața. Aici, Cuvântul „**a vedea**” nu înseamnă să te uiți și să vezi ceva cu ochii firești, ci înseamnă „**să înțelegi.**”

Isus

i-a spus lui Nicodim: „...*dacă un om nu se naște din nou, **nu poate vedea** Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3.3). Pe de altă parte, te uiți la ceva și spui „nu văd”, adică „nu înțeleg.”

Când noi spunem „a vedea”, ne referim la privire, adică la „a privi la ceva,” dar în limbajul Bibliei, „a vedea” înseamnă „a înțelege lucrul la care privești, a primi descoperirea cu privire la acel lucru.” Astfel, noi ne adunăm împreună pentru ca Hristos să Se descopere printre noi. De aceea se țin convențiile Ce lucru mare este Viața!

Mă gândesc la o mărturie pe care s-o aduc în următoarele zece sau cincisprezece minute. Odată, am predicat, poate și aici, despre subiectul: „**Arată-ne pe Tatăl și ne este de-ajuns,**” să-L vedem pe Dumnezeu în jurul nostru.

Demult, din-jos de râu, locuia un bătrân care era pescar, iar băieții lui obișnuiau să pescuiască cu el. Odată când erau pe râu, a venit o ploaie care a spălat câmpurile și frunzele copacilor de praf, după care a ieșit un curcubeu de la vest spre est. Ei mergeau în jos pe râul Ohio, și bătrânul privea curcubeul acela, cu lacrimile curgându-i pe obraji; era foarte emoționat.

Unul dintre băieți s-a urcat în barcă și i-a zis bătrânului:

„Domnule, am o întrebare la care nu a știut să-mi răspundă nici păstorul meu, nici mama și nici învățătorul de școală duminicală: dacă Dumnezeu este atât de mare, de ce nu-L poate vedea nimeni?”

Bietul bătrân, biruit de expresia feței copilului, l-a cuprins cu brațele și i-a zis: „Dumnezeu să binecuvânteze inima ta, scumpule. Tot ce am văzut în cei cincizeci de ani, a fost Dumnezeu.” Vedeți? El putea să-L vadă pe Dumnezeu; putea să vadă Viața. Dumnezeu este Viața și Viața este Dumnezeu.

În urmă cu doi ani, eu și cu un prieten bun, ne-am dus în Kentucky, la vânătoare de veverițe, ca să mai scăpăm de presiunea din adunare. Stăteam în cort și eram murdar, deoarece nu mai făcusem baie de vreo două săptămâni. Și fratele Wood era la fel de murdar, deci amândoi aveam nevoie de o baie, dar nu ne-am băgat în seamă unul pe celălalt.

Pădurea era atât de uscată încât atunci când umblam prin ea, veverițele ne auzeau și puteau scăpa din bătaia puștii, așa că i-am zis fratelui Wood:

„Oare nu am putea găsi un loc bun în ceva vale?” Voi

știți cum sunt văile: apa se scurge în ele și frunzele rămân umede, dar pădurea în care vânam era chiar plană.

„Ba da, știu un astfel de loc,” mi-a răspuns fratele.

„Bine, atunci să mergem acolo.”

Ne-am urcat în mașină și ne-am părăsit tabăra. Pe drum, fratele mi-a spus:

„Frate Branham, aș vrea să te rog să mă lași pe mine să vorbesc acolo unde mergem.”

„Sigur, cu toată plăcerea.”

„Știi, omul la care mergem este un necredincios bățos.”

„Bine, atunci vorbește tu cu el.”

„Cred că mă cunoaște,” a mai spus domnul Wood care era din zona aceea. Eu nu mai fusesem niciodată pe acolo, iar când am ajuns, am oprit la o casă mare. Acolo erau doi bărbați, destul de înaintați în vârstă, care stăteau la umbra unui măr. Domnul Wood s-a dus la ei și am auzit expresia veche de Kentucky: „Intră!” Voi știți că atunci când ajungi într-o casă din Sud, tu spui: „Hello!”, iar ei îți răspund: „Intră!” Nu contează cine ești, cât timp umbli pe două picioare, fie că ai papuci în picioare sau că nu ai, ei îți spun: „Intră!”, ceea ce înseamnă că ești binevenit.

Dar când ajungi în Indiana, oamenii sunt mai suspicioși. Astfel, când spui: „Hello!”, ei răspund: „Cine-i acolo?” Vedeți? Mai întâi vor să știe cine sunteți. Eu mă bucur că sunt sudist, și îmi place mai mult felul acela deschis.

Deci, bătrânul a spus: „Intră!”

Am observat că era un om mai aspru, așa că mi-am zis că ar fi mai bine să rămân în mașină. Domnul Wood i-a zis:

„Mai întâi aș vrea să mă prezint. Numele meu este Wood, Banks Wood. Am fost la vânătoare de veverițe pe muntele cutare, dar acelea sunt păduri plane și foarte uscate. Știu că deții câțiva acri de pădure pe văile acestea și m-am gândit că aș putea veni să te rog să mă lași să vânez acolo.”

Bătrânul a scuipat bucata mare de tutun mestecat și a spus:

„Ești fiul lui Jim Wood?”

„Da.”

Ei erau martori ai lui Iehova. Cred că David și el au vândut cărți și aici în adunare. El avea poliomelită și piciorul îi era tras sub el, iar doamna Wood, care era tot martoră a lui Iehova, a trebuit să vină la adunări. Și chiar înainte ca să plec din clădire, Duhul Sfânt mi-a spus că acolo era un băiat cu probleme. El a spus: „Numele tatălui său este Wood și sunt din Sud, din Kentucky. Băiatul are poliomelită, dar „Așa vorbește Domnul: El va umbla!” Am privit în jur să văd vedenia, dar nu puteam să-l văd pe băiat. După un timp, l-am zărit undeva în

spate, l-am strigat pe nume și a venit în față cu piciorul drept. Apoi s-au întors la Domnul și nu mai sunt martori.

Prin harul lui Dumnezeu, i-am condus pe toți din familie la Hristos, și i-am botezat a doua oară.

Și bătrânul a spus: „Oricine este rudă cu băiatul lui Jim Wood poate vâna oriunde vrea. Poți merge oriunde, fiindcă am cinci sute de acri de pădure virgină (două sute de hectare).”

Arunci Banks i-a zis bătrânului: „Sunt împreună cu păstorul meu. Cred că nu este o problemă dacă vine și el.”

„Wood, să nu-mi spui că ai decăzut atât de mult încât trebuie să-l cari și pe păstorul tău oriunde te duci!”

Atunci m-am gândit că este timpul să ies din mașină. M-am dus spre el și am spus: „Ce mai faci?” Domnul Wood trebuia să mă prezinte, iar eu arătam jalnic: cu lațele atârând pe ceafă, nebărbierit de două săptămâni, cu hainele murdare de sânge de veveriță și mirosind îngrozitor.”

„Ești predicator?” m-a întrebat el.

„Păi, mi-ar place să pot spune că sunt.”

„Eu nu cred! Sunt necredincios.”

„Aceasta nu prea este o pricină de laudă, nu-i așa?”

„Presupun că nu”, a spus el, „dar am un lucru împotriva voastră.”

„O, păi dacă este un singur lucru, ești într-o stare bună.” Eu am întâlnit creștini care au mai multe lucruri împotriva mea decât omul acesta, așa că am spus: „Asta-i foarte bine.”

„Păi, ce am eu împotriva voastră, a predicatorilor, este că vorbiți despre ceva ce nu știți nimic.”

„Care ar fi lucrul acela, domnule?” l-am întrebat eu.

„Voi vorbiți de Dumnezeu, dar El nu există!”

„O, aceasta este?”

„Da.”

Atunci m-am gândit: „Doamne, ajută-mă.”

Fraților, există două feluri în care te poți apropia de ceva: în felul corect și în felul greșit.

Aș vrea să mă opresc puțin aici din povestea mea și să spun că eu nu cred că aceasta este problema cu mine și cu mulți dintre noi. Noi avem aici un Produs mare, dar ne apropiem de public într-un mod greșit cu el, făcându-i pe oameni să creadă că suntem izolați de restul lumii. Înțelegeți? Dar produsul se va vinde singur; voi trebuie doar să-L trăiți. Înțelegeți?

„Voi sunteți sarea pământului.” Astfel, dacă sarea își păstrează gustul, va fi apreciată atunci când cineva va intra în contact cu ea. Dar dacă își pierde gustul, nu contează cât de mult sărim în sus și-n jos, cât de tare strigăm; acolo înăuntru trebuie să fie o Viață care să susțină aceste lucruri.

Acesta este motivul pentru care, privindu-l pe bătrânul bărbat din fața mea, m-am gândit: „O, Doamne, sărmanul om! Dacă ar fi trăit tatăl meu, ar fi cam de aceeași vârstă cu el. Te rog să-mi dai ceva care să-l ajute pe bietul om să vadă.” Am văzut mulți oameni care spuneau că sunt atei și lângă mulți am stat atunci când s-au dus.

Adevărul este că ei nu sunt atei, ci doar bravează. Vedeți? Aceasta este o expresie de stradă, dar spun așa ca să înțelegeți. Ei bravează ca să scape de presiune.

„Desigur, aceasta este o opinie,” am spus eu.

Și am rămas tăcuți un moment. Toți stăteam sub un măr, iar bătrânul a continuat: „Am fost și eu la acele adunări, dar nu sunt decât niște câini înșelători. Odată am avut un câine bătrân pe care l-am împușcat pentru că era înșelător. El trebuia să ia urma ratonului. Ratonul se urca în copac, iar câinele lătra la copac, dar ratonul fugea pe vârful celuilalt copac, în timp ce câinele continua să lastre sub copacul din care ratonul plecase deja.”

„Domnule, dar ratonul a fost mai întâi acolo,” am spus eu. „Și în definitiv este doar un câine.” Cred că înțelegeți ce am vrut să spun.

Și bătrânul a continuat: „Deci l-am împușcat. Nu-mi

trebuie pe lângă mine un mincinos. Eu cred că dacă un om vorbește, ar trebui să știe despre ce vorbește.”

„Aici sunt de acord.”

„Odată a fost aici un predicator; nu știu dacă îl voi vedea vreodată. Nu am auzit niciodată de el până atunci, dar dacă voi avea vreodată ocazia, am să mă duc să-l ascult.”

„Foarte frumos din partea ta.”

„A fost aici într-o localitate numită Acton. Este o tabără metodistă acolo.” Fratele Wood s-a uitat la mine, iar eu am dat din cap.

„Noi aveam pe deal o vecină care avea vreo șaiszeci și cinci de ani, și se numea Cutare. Au o fermă frumoasă acolo, dar ea era pe moarte din cauza cancerului la stomac. A fost la un medic din Louisville pentru operație, dar nu i-a fost de nici un folos. Au tăiat-o și au cusut-o la loc, deoarece cancerul era peste tot, așa că femeia murea încetul cu încetul. În final a ajuns atât de rău încât nu mai avea putere nici să se ridice atât cât să pui sub ea olița de noapte. Au trebuit să se folosească de un cearșaf de cauciuc și cu un alt cearșaf o trăgeau. În fiecare dimineața mergeau cu soția acolo ca să-i schimbe patul. Eu o ajutam să tragă cearceafurile de sub ea și alte treburi din astea. Doctorul venea și-i mai făcea câte o morfină ca să-i fie moartea mai ușoară, fiindcă mai avea de trăit doar vreo două săptămâni.

Dar în tabăra metodistă a venit un predicator din Indiana. S-au adunat câteva sute de oameni ca să-l asculte, și a mers și sora femeii bolnave. Cred că predicatorul acela avea Ceva pentru că le spunea oamenilor ce au făcut, de ce erau bolnavi și alte lucruri de felul acesta. Eu am auzit de el, dar bineînțeles că nu am crezut.

În orice caz, sora femeii bolnave era în seara aceea în adunare și în timp ce vorbea, predicatorul s-a întors spre femeie și i-a spus: „Când ai plecat de acasă, doamna Cutare, ai luat dintr-un dulap o batistă cu un model albastru într-un colț, și ai pus-o în poșetă. Tu te-ai rugat pentru sora ta mai mare care este pe moarte și se numește cutare și locuiește undeva pe deal. Domnul ți-a ascultat rugăciunile, de aceea, ia batista aceea, pune-o peste sora ta și cancerul o va părăsi.

Ei bine, în noaptea aceea am crezut că a venit Armata salvării pe deal, atât de multe țipete s-au auzit. Ne-am gândit că a murit femeia, așa că a doua zi dimineața, eu și soția mea ne-am dus sus pe deal. Și știi ceva? Femeia era în picioare și își pregătea micul dejun. Își făcuse o tartă cu mere fripte.”

Câți de aici știți ce este tarta cu mere fripte? Mmmm, cât îmi place! Îmi place s-o mănânc unsă cu melasă. Eu nu sunt metodist, ci sunt baptist, ceea ce înseamnă că îmi place să le botez în melasă, să pun multă pe ele și cu unt topit. Mmm!

Și bătrânul a continuat: „Femeia își pregătea micul dejun. Când am văzut-o era să cădem jos și eu și soția. Dacă nu mă crezi, poți merge acolo sus la ea (Și a arătat cu degetul spre deal).”

Celălalt bătrân a zis și el: „Așa-i cum spune!”

„Cred aceasta.”

Bătrânul a mai spus: „Oamenii spun că predicatorul acela va veni aici în Campbellsville. Am să mă duc să-l ascult și să vorbesc cu el.”

„Da?”

„Da, și am să-l întreb cum a putut să-i spună femeii despre sora ei și cum a știut că se va face bine. Aceasta nu pot să înțeleg.”

„Cu siguranță este supranatural,” am spus eu. Apoi m-am gândit: „Doamne, acum ajută-mă să-i spun ceva acestui om.” Mi-am amintit că mama spunea: „Lasă-i vacii destulă frânghie și se va spânzura singură.” Aceasta este o veche expresie sudistă, dar este valabilă și astăzi. Astfel, i-am zis:

„Pot să iau un măr?”

„Sigur.”

Am luat un măr, l-am frecat de pantalonii mei murdari și am mușcat din el:

„Mmm, este un măr foarte bun.”

„O, da, este bun.”

„Cât de bătrân este mărul acesta?”

„Eu l-am plantat.”

„Serios?”

„Sunt cam patruzeci de ani de atunci. Vezi hornul acela de pe deal? Acolo m-am născut, iar după ce a murit tata, am ridicat casa de aici și m-am mutat în ea, așa că toți copiii mei au crescut aici. Atunci am plantat și mărul care pe atunci era doar un copăcel micuț, și am îmbătrânit și eu odată cu el.”

„Da, domnule. Am văzut că au căzut deja o mulțime de mere pe jos.”

„Da.”

„Văd că i-au căzut și frunzele. Este ciudat, nu-i așa?”

„Ce vrei să spui?”

„Încă nu s-a răcit vremea, și totuși frunzele cad deja. Oare de ce cad înainte să vină frigul?”

„O, ele cad întotdeauna înainte să vină frigul,” a răspuns bătrânul.

„Văd, dar ce le face să cadă?”

„Păi, le-a părăsit viața!”

„Și unde s-a dus?”

„Păi, s-a dus jos în rădăcina pomului!”

„Înțeleg. Deci dacă viața ar fi rămas în frunză, frunza ar fi rămas pe ramură?”

„Desigur.”

„Deci viața pleacă din copac și se ascunde jos în rădăcină. Dar de ce face aceasta?”

„Păi, dacă ar rămâne acolo sus, iarna ar omorî copacul! Viața trebuie să meargă jos în rădăcină, în pământul cald, ca să se păstreze și astfel să aducă anul viitor alte frunze”

„O, înțeleg! Și de fiecare dată când revine sus, aduce alte mere.”

„Da, așa este.”

Atunci i-am zis: „Domnule, aș vrea să te întreb ceva.”

„Spune.”

„Spune-mi, te rog, ce Inteligență îi spune vieții din copac: „Dă-te jos de acolo și intră în rădăcină, pentru că altfel vei muri? Și primăvara îi spune să urce înapoi să aducă alte frunze. Ce o face să coboare în rădăcina copacului?”

„Păi, aceasta este natura apei, să cadă.”

„Bine, atunci am să vărs o găleată de apă la stâlpul acela de acolo, iar la mijlocul lui august, apa va coborî la baza lui și va reveni din nou la primăvară, nu?”

„Nu, nu va reveni.”

„De ce?”

„Păi, nu-i natura lui să facă aceasta.”

„Atunci care este natura lui? Cine controlează natura? De ce aceasta nu funcționează și la un brad? Ce îi face diferiți pe acești copaci?”

Bătrânul a rămas gânditor, iar eu am continuat: „Vezi, domnule, acolo trebuie să fie o Inteligență, pentru că pomul nu are inteligență. Pomul nu este un mecanism, deci trebuie să existe o Inteligență care trimite viața jos în rădăcină, la fel ca moartea, îngroparea și învierea.”

Trăise atâția ani și totuși nu putea vedea Viața.

Eu sunt misionar și am auzit tot felul de idei: Buda, hindușii și altele, dar toate sunt greșite. Creștinismul se bazează pe moarte, îngropare și înviere. Nu pe reproducere, ci pe înviere. Nu pe aducerea la suprafață a ceva asemănător, ci același lucru care s-a dus jos, a venit înapoi sus, același Isus.

Dacă veți observa, Dumnezeu pune mărturie în fiecare zi. Soarele se naște dimineața. La ora zece este adolescent; la amiază este în toată puterea, iar seara apune. Este acesta sfârșitul soarelui? Nicidecum, pentru că vine din nou a doua zi: naștere, viață, moarte, înviere. Vedeți? Dumnezeu a mărturisit prin viața din natură.

Pomul, viața din el, se duce în rădăcină ca să aducă viață anul următor. Tu și eu, atârnăm în acest Pom al Vieții; suntem roadele acestui Pom.

După ce s-a gândit puțin, bătrânul mi-a zis: „Nu m-am gândit niciodată la aceasta.”

„Nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să-mi spui ce Inteligență controlează viața din pomul acesta. Această Inteligență îi vorbește acelei vieți; nu pomului, ci vieții (vieții care este în voi). Ea controlează viața și îi spune să se ducă jos și să se ascundă (așa cum spunea Iov: *„Ascunde-mă în mormânt și ține-mă într-un loc tainic.”*).” Dar nu a știut să-mi răspundă.

Atunci i-am spus: „Aceași Inteligență care îi spune vieții din pom: „Ascunde-te, dacă vrei să trăiești!” mi-a spus să-i spun acelei femei ce să facă pentru ca sora ei să trăiască.”

„Tu ești predicatorul acela?”

„Da, domnule, eu sunt.”

Știu că s-a făcut târziu și ar fi trebuit să termin, dar vreau să vă spun că chiar în ziua aceea, în locul acela, printr-un lucru simplu

care l-a ajutat pe omul acela să poată vedea, l-am condus pe bătrân la Hristos.

Anul următor când m-am întors, am găsit-o pe văduva lui.

Ea m-a întâmpinat pe verandă și mi-a spus strângându-mi mâinile: „Frate Branham să știi că a murit cu credința în Domnul Isus.”

„Cine crede în Fiul are viața veșnică.” (Ioan 3.36). Atunci nu este greu să vedem că aici este Ceva care controlează viața noastră. De aceea suntem aici: să căutăm Viața; și Îl rog pe Dumnezeu ca, în dimineața aceasta, la acest dejun, să avem o abundență de Viață.

El

poate vorbi pomului prin Inteligența Lui și pomul ascultă imediat porunca Creatorului și își ascunde viața, dacă vrea să trăiască. Și mai știu un loc mare de adăpost pentru păstrarea vieții.

Haideți să ne ascundem cu toții, în dimineața aceasta, nu într-un adăpost antiatomic, ci sunt aripile Lui. Să ne rugăm.

Tată ceresc, noi știm că astăzi, chiar și acum când suntem înfășurați în viață, simțim aceasta. Noi vedem soarele răsărind și apunând; vedem florile înflorind, iar apoi vine înghețul, iar atunci începe serviciul funerar și le îngroapă. Astfel, ajung în mormânt și putrezesc, dar nu acesta este sfârșitul, pentru că Tu le-ai păstrat viața.

Și imediat ce începe să răsară soarele, nu contează dacă acea sămânță este sub o piatră mare sau este turnat beton peste ea, când soarele cald care controlează viața biologică începe să încălzească pământul, viața iese la suprafață. Astfel, iarba cea mai deasă este chiar lângă bordură. Vedeți? Este sămânța care a fost îngropată acolo. Betonul nu poate ascunde viața, pentru că ea trebuie să iasă la suprafață. O putem pune într-un

coș, iar coșul să-l atârnăm într-un copac; și viața aceea micuță va ieși în sus ca să-L laude pe Dumnezeu.

O, Dumnezeule, nu ne lăsa să fim atât de înguști la minte, ci să privim în jur să-L vedem pe Dumnezeu peste tot. Cu cât mai mult Îl putem vedea în dimineața aceasta în iubiții Lui copii, în timp ce avem această părtășie în Hristos Isus, care este Viața.

Noi nu suntem din lumea aceasta, ci suntem străini și călători aici, suntem pelerini.

Și împreună cu toți acești pelerini din Georgia, din Canada, din Texas și de peste tot, ne-am adunat împreună în locul acesta micuț, să ne împărtășim ideile și să punem mărturie despre slava Lui. Îngăduie să plecăm de la această adunare cu o abundență de Viață veșnică și să-i putem învăța și pe alții s-o găsească, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin. Vă mulțumesc.

... Îmi place părtășia. Toți aveți Viața veșnică așa, dar să credeți! Aici este un loc micuț în care vorbesc cu tine. Înțelegeți? Dacă este ceva în neregulă și începe să te supere, este prins. Și când se întâmplă aceasta, mă rupe în bucăți. Sunt sigur că creștinii înțeleg aceasta. Dacă nu simt cu voi, atunci nu vă iubesc, iar dacă n-ați fi voi, ce rost ar avea slujba mea? Nu contează cât de mare este o slujbă; ea nu poate fi mare până nu o faci tu mare. Eu singur nu pot, ci este nevoie de mine și de tine ca s-o facem mare. Înțelegeți? Eu singur sunt nimic, și la fel ești tu singur, dar împreună, Domnul își face slujba. Dacă nu crezi, nu se va întâmpla niciodată; deci trebuie să crezi, iar atunci se va întâmpla. De ce? Pentru că ai crezut. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

-

Amin -